

ANNOTATIE

Annotatie

Tonny Nijmeijer

Annotatie bij Raad van State, 13-01-2010, ECLI:NL:RVS:2010:BK9017 (OGR-10-51)

De bescherming van archeologische waarden neemt binnen de planologische besluitvorming tegenwoordig een belangrijke plaats in. Dat is ook logisch, want sinds de wijziging van de Monumentenwet 1988 - ter implementatie van het Verdrag van Valetta - bestaat daartoe voor bestuursorganen die een planologisch besluit nemen, een wettelijke verplichting. Ik moet zeggen dat bovenstaande uitspraak die wettelijke verplichting en de achtergronden daarvan uitstekend in kaart brengt. Ik spreek overigens bewust van een 'planologisch besluit', omdat de Monumentenwet 1988 in relatie tot de bescherming van archeologische waarden meerdere Wro-besluiten duidt. Om precies te zijn, betreft het de vaststelling van bestemmingsplannen en beheersverordeningen (art. 38a Monumentenwet 1988) en het verlenen van ontheffingen en het nemen van projectbesluiten (art. 41 Monumentenwet 1988) ter afwijking van het bestemmingsplan of een beheersverordening. Met andere woorden: aan het meewegen van archeologische waarden bij planologische besluitvorming die van invloed kunnen zijn op de gesteldheid van de bodem, is niet te ontkomen. In dit verband verdient opmerking dat het opnemen van een aanlegvergunningstelsel in een bestemmingsplan ter bescherming van archeologische waarden facultatief is (zie art. 39 Monumentenwet 1988). Of een dergelijk vergunningstelsel nodig is, zal dus per bestemmingsplan door de planvaststeller moeten worden beoordeeld (het kan zijn dat het oordeel van de raad door de Afdeling wordt 'overruled', in die zin dat de gemeenteraad ten onrechte heeft afgezien van een aanlegvergunningstelsel of dat het vergunningstelsel een te beperkte reikwijdte heeft; zie bijvoorbeeld ABRvS 31 augustus 2005, nr. 220408935/1. De Afdeling laat er in dezen geen misverstand over bestaan dat op gedeputeerde staten de plicht rust om een vastgesteld bestemmingsplan voor wat betreft de bescherming van archeologische waarden, in het kader

van het door hen te nemen besluit omtrent goedkeuring van het plan, ten volle inhoudelijk te toetsen. Met dat oordeel ben ik het eens, omdat bij het besluit omtrent goedkeuring moest worden getoetst aan het criterium van een 'goede ruimtelijke ordening' én aan 'het recht'.

Zie uitgebreid over het goedkeuringsbesluit J. Robbe, *De bestemmingsplanprocedure en de zelfstandige projectprocedure* (diss.), Utrecht 2000, p. 188-192.

Zie daarover o.a. H.J. de Vries en A.G.A. Nijmeijer, 'De reactieve aanwijzing in de Wet ruimtelijke ordening: ook bedoeld voor de handhaving van bestuurlijke afspraken?', *TO* 2008, p. 49 e.v.